

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/16/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122491099
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:6122491099.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobkyne: A. B. C., so sídlom D. X, E., F.: XX XXX XXX, zastúpená: JUDr. Veronika Uhlerová, advokátka, so sídlom Skuteckého 33, Banská Bystrica, IČO: 55 032 761, proti žalovanej: G. F. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXXX/XX, E., zastúpená: JUDr. Andrea Kelemenová, advokátka, so sídlom Štúrova 1409/17, Nitra, IČO: 42 122 422, o zaplatenie sumy 300 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 18Csp/16/2023-218 zo dňa 19. júna 2025 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej **p r i z n á v a** voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e:

1. Napadnutým v poradí druhým rozsudkom súd prvej inštancie v I. výroku zamietol žalobu žalobkyne a v II. výroku žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni vo výške 100%. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil s poukazom na ust. § 18 ods. 4, § 24 ods. 1, ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii v platnom a účinnom znení ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 1 ods. 2, § 2 ods. 2, § 5, § 9 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách advokátov za poskytovanie právnych služieb, § 517 ods. 1, ods. 2, § 724, § 730 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ako aj zisteným skutkovým stavom veci na základe čoho zistil, že žaloba nie je dôvodne podaná a preto ju zamietol.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetom sporu je zaplatenie sumy 300 eur s prísl., ktorú žalobkyňa žiada zaplatiť od žalovanej na základe odmeny za poskytnutie právnych služieb. Vzťah medzi advokátom a jeho klientom je základným a spravidla zmluvným vzťahom na poskytovanie právnych služieb, pričom zmluva o poskytovaní právnych služieb môže byť uzavretá písomne aj ústne. Po doplnenom dokazovaní súd prvej inštancie skonštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že došlo k takému konsenzu, že by sa strany dohodli na konkrétnej činnosti, ktorú mala žalobkyňa pre žalovanú vykonať. Žalovaná popierala uzatvorenie zmluvy, tvrdila, že k uzatvoreniu príkaznej zmluvy neprišlo. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na to, že pre uzavretie príkaznej zmluvy zákon písomnú formu neukladá, čo znamená, že jej uzatvorenie v ústnej forme nie je sankcionované neplatnosťou. Príkazná zmluva je dvojstranným právnym úkonom príkazcu a príkazníka, ktorou sa príkazník zaväzuje, že pre príkazcu obstará nejakú vec alebo vykoná inú činnosť. Podstatnou obsahovou náležitosťou príkaznej zmluvy je vymedzenie záležitosti, ktorú má príkazník pre príkazcu obstaráť, alebo vymedzenie inej činnosti, ktorú má pre neho vykonať. Súd mal za to, že dôkazná povinnosť na preukázanie svojich tvrdení bola na strane žalobkyne, ktorá však toto dôkazné bremeno v konaní neuniesla. Žalobkyňa nepreukázala uzatvorenie príkaznej zmluvy tak v písomnej ani v ústnej forme, aké úkony sa zaviazala pre žalovanú vykonať, teda nebola preukázaná podstatná obsahová náležitosť príkaznej zmluvy. V danom spore z

hľadiska skutkového stavu z dokazovania bez pochybnosti nevyplývalo, že strany sporu si dostatočne určito, zrozumiteľne a jasne vzájomne vymedzili obsah práv a povinností. Žalobkyňa nepreukázala v konaní ani žiadnu inú osobitnú dohodu, na základe ktorej žiadala zaplatenie žalovanej sumy.

1.2. Súd prvej inštancie následne skonštatoval, že pokiaľ žalovaná predložila žalobkyni na prvom stretnutí vyúčtovanie jej predchádzajúceho právneho zástupcu, nemožno to stotožňovať s informačnou povinnosťou podľa § 18 ods. 4 Zákona o advokácii. To znamená, že v danej veci práve žalobkyňa bola povinná žalovanej poskytnúť informáciu o výške odmeny za ten ktorý úkon právnej služby, pretože v opačnom prípade, teda v prípade neposkytnutia tejto informácie, nemá nárok na odmenu za vykonané služby. Súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ advokát poskytuje právnu službu klientovi, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, ukladá mu zákon v § 18 ods.4 Zákona o advokácii povinnosť v priebehu poskytovania právnej služby informovať takéhoto klienta o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu s tým, že v opačnom prípade mu odmena nepatrí, čo však neplatí, ak je potrebné úkon právnej služby vykonať bezodkladne. V predmetom ustanovení zákonodarca stanovuje advokátovi tzv. poučovaciu informačnú povinnosť, v rámci ktorej advokát musí poučiť klienta o výške konkrétnej odmeny za jeden úkon právnej služby a o úkonoch právnej služby na začiatku poskytovania právnych služieb. Advokát má povinnosť klienta informovať o tom, koľko bude stáť jednotlivý úkon, ktorý vo veci klienta uskutoční, a ak tak neurobí, nevznikne mu nárok na odmenu. Z charakteru tejto právnej normy teda vyplýva prísna sankcia pre advokáta v rovine civilného práva, pretože za právne služby, hoc by ich advokát vykonal v 100 % kvalite v prospech klienta, nemá právo na žiadnu odmenu. Spornou skutočnosťou tak bolo, či si žalobkyňa splnila informačnú povinnosť voči žalovanej v zmysle § 18 ods. 4 citovaného zákona, a či teda žalovaná bola vopred informovaná o výške konkrétnej odmeny za úkony právnej služby. V tomto smere mala teda žalobkyňa dôkazné bremeno a bolo na nej, aby jednoznačne preukázala, že si riadne splnila informačnú povinnosť voči žalovanej v zmysle ust. § 18ods. 4 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii. Súd mal za to, že žalobkyňa nepreukázala splnenie informačnej povinnosti v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii. Ako vyplýva z výpovede žalobkyne, žalobkyňa si uplatňuje odmenu za prvú poradú, ktorá sa uskutočnila v priestoroch kancelárie dňa 19.07.2022, za naštudovanie dokumentácie, ktorú jej jednak žalovaná odovzdala pri osobnom stretnutí a poslala e-mailom dňa 21.07.2022 a za dva telefonické hovory, pričom jeden sa týkal naštudovania právnej problematiky a druhým bolo vypracovanie návrhu zmluvy.

1.3. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie záverom uviedol, že žalobkyňa nepreukázala, že informovala žalovanú o výške odmeny za úkon právnej služby v čase poskytovania právnej služby o výške odmeny ešte pred začatím daného úkonu, nakoľko žalovaná sa o hodnote odmeny dozvedela až doručením stanoviska dňa 22.07.2022, resp. z návrhu na uzavretie zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Súd poukázal na to, že keď aj žalovaná predložila žalobkyni vyúčtovanie odmeny za právne služby predchádzajúcim právnym zástupcom, uvedené nespĺňa podmienku splnenia informačnej povinnosti v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z., čo konštatoval aj Krajský súd v Nitre v zrušujúcom rozhodnutí. S poukazom na uvedené skutočnosti, citované zákonné ustanovenia, žalobkyni neprináleží, nepatrí odmena za úkony právnej služby z dôvodu, že neinformovala žalovanú o výške odmeny za úkon právnej služby. Súd prvej inštancie preto žalobu žalobkyne v plnom rozsahu zamietol. Vzhľadom k úspechu žalovanej v konaní, súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom uviedol, že neboli dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa (§257 CSP), ktoré by odôvodňovali výnimočne žalovanej náhradu trov konania nepriznať, ani ich strany netvrdili.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote v celom jeho rozsahu odvolanie žalovaná, z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP a odvolaciemu súdu navrhla, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že podanej žalobe v celom rozsahu vyhovie a zároveň prizná žalobkyni nárok na náhradu trov súdneho konania vo výške 100 %. Dôvodila tým, že samotná žalovaná pred súdom prvej inštancie potvrdila, že činnosť žalobkyne mala spočívať v naštudovaní si písomnej dokumentácie, ktorú žalovaná žalobkyni odovzdala pri prvom stretnutí dňa 19.07.2022, ako aj ktorú žalobkyni zaslala dodatočne e-mailom a v následnej telefonickej konzultácii týkajúcej sa žalobkyňou prijatých právnych zistení. Tieto okolnosti žalovaná vyslovene uviedla jednak už v samotnom odpore proti platobnému rozkazu a následne aj na pojednávaní uskutočnenom dňa 27.06.2023, kedy priamo potvrdila, že žalobkyni odovzdala asi 10 strán, pričom ďalšie dokumenty jej zaslala emailom. Zároveň žalovaná vyslovene potvrdila, že medzi ňou a žalobkyňou bola dohoda o tom, že si následne zatelefonojú a vec preberú. Potvrdila pritom uskutočnenie aj druhého telefonického rozhovoru. Žalobkyňa je toho názoru, že na základe vyjadrení samotnej žalovanej, ktorá potvrdila odsúhlasenie vzájomnej dohody na prvom stretnutí dňa 19.07.2023 o tom, že žalovaná žalobkyni prenechá resp. následne elektronicky odošle písomnú

dokumentáciu s tým, že po jej naštudovaní žalobkyňou dôjde medzi stranami k telefonickej konzultácii, bolo v konaní pred súdom prvej inštancie bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že strany sporu si dostatočne určito, zrozumiteľne a jasne vzájomne vymedzili obsah práv a povinností podľa ust. § 724 a nasl. OZ. Žalobkyňa preto zastala názor, že pokiaľ súd prvej inštancie dospel v tejto časti k záveru, že žalobkyňa nepreukázala uzatvorenie príkaznej zmluvy v písomnej ani v ústnej forme, teda nebola preukázaná podstatná obsahová náležitosť príkaznej zmluvy, potom súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

2.1. Žalobkyňa argumentovala, že výška odmeny, ktorú si za poskytnuté právne služby uplatnila voči žalovanej, predstavuje približne jednu tretinu tarifnej odmeny podľa vyhlášky. Preto odmena, v takto nastavenej výške za žiadnych okolností neporušuje kritérium jej predvídateľnosti, pretože s ohľadom na rozsah poskytnutých právnych služieb sa jedná doslova o symbolickú odmenu, pri ktorej je absolútne vylúčené, aby sa oznámenie o nej stalo pre žalovanú ťažko znesiteľným. Práve okolnosť spočívajúca vo výške požadovanej odmeny považuje žalobkyňa za zásadnú do takej miery, že jej existencia musí vylučovať úvahu o porušení informačnej povinnosti zo strany žalobkyne. Zároveň zdôraznila, že žalovaná sa do advokátskej kancelárie žalobkyne nedostavila v pozícii neznalej osoby, ktorá nikdy predtým nevyužila právne služby advokáta, ale dostavila sa ako dlhoročne právne zastupovaná klientka (rôznych iných) advokátskych kancelárií. Taktiež žalobkyňa namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia ako jedného zo súčastí práva na spravodlivý proces. Uviedla, že samotný súd prvej inštancie mal v konaní za preukázané, že žalovaná sa o hodnote odmeny dozvedela dorúčením stanoviska dňa 22.07.2022. V rámci následnej telefonickej konzultácie, ktorej uskutočnenie žalovaná potvrdila, žalovaná žalobkyňu vyslovene požiadala o vypracovanie zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Na svojom záujme o právne služby žalobkyne teda žalovaná zotrvala rovnako aj po tom, čo už mala nespochybniteľne k dispozícii informáciu o výške tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ktorú predtým získala z právneho stanoviska. Disponujúc informáciou o výške odmeny žalovaná iniciovala rozsiahlu telefonickú konzultáciu a zároveň žalobkyňu požiadala o vypracovanie návrhu zmluvy o poskytovaní právnych služieb, v ktorej bolo vyslovene uvedené, že odmena zahŕňa aj úkony vykonané pred podpisom zmluvy, ktorú okolnosť potvrdila aj samotná žalovaná na pojednávaní dňa 27.06.2023.

2.2. V závere uviedla, že výklad ust. § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, aplikoval súd prvej inštancie pri konštatácii o nepreukázaní splnenia informačnej povinnosti v čase poskytovania právnej služby ešte pred začatím daného úkonu za rýdzo formalistický, privoľujúci nečestnému konaniu žalovanej a popierajúci akékoľvek princípy slušnosti a spravodlivosti, na ktorých je založené fungovanie právneho štátu. V tejto súvislosti poukázala na právny názor prezentovaný v náleze Ústavného súdu ČR sp. zn. Pl. ÚS 34/09 ktorý uviedol, že všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale sa od neho môže a musí odchyliť, pokiaľ to vyžaduje niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku. Všeobecné súdy musia najskôr rozpoznať, ktoré základné práva jednotlivých účastníkov sporu sú v hre a potom, s prihliadnutím ku všetkým rozhodným okolnostiam daného prípadu, musia súdy rozhodnúť tak, aby pokiaľ je to možné, zostalo zachované z obidvoch základných práv čo najviac a pokiaľ to možné nie je, potom dať prednosť tomu základnému právu, v ktorého prospech svedčí všeobecná idea spravodlivosti. V nadväznosti na uvedené žalobkyňa namietala, že s touto zásadnou obranou sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku ani len čiastočne nevysporiadal, rovnako i k námietke „neviazanosti“ všeobecných súdov doslovným znením zákona. Taktiež poukázala na stanovisko Ústavného súdu SR v náleze zo dňa 31. augusta 2017, sp. zn. IÚS 155/2017, v ktorom je uvedené, že „orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti“. Podľa názoru žalobkyne ust. § 18 ods. 4 Zákona o advokácii nemožno chápať / interpretovať tak, že „absolútne“ zakazuje priznanie odmeny advokátovi, pokiaľ advokát ešte predtým, ako získal potrebný prehľad o právnom probléme svojho potenciálneho klienta, tomuto neoznámí presnú výšku svojej budúcej odmeny. Súd sa v takomto prípade musí snažiť rozpoznať, ktoré základné práva účastníkov sporu „sú v hre“ a musí rozhodnúť v súlade s ideou spravodlivosti.

3. Žalovaná sa písomne k podanému odvolaniu vyjadrila s tým, že sa plne stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu v rozsudku z dôvodu, že žalobkyňa v konaní nepreukázala uzatvorenie príkaznej zmluvy, ani dohodu o konkrétnej činnosti, konkrétnych úkonoch, ktoré ma žalobkyňa pre žalovanú vykonať a z dôvodu, že žalobkyňa si nesplnila voči žalovanej informačnú povinnosť podľa §18 ods. 4 zák. č. 586/2003 Z.z. a preto považuje odvolaním napadnutý rozsudok za skutkovo a vecne správny a odvolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Uviedla, že trvá na

tom, že nedošlo medzi nimi k dohode o tom, aké úkony má žalobkyňa pre žalovanú vykonať a žalobkyňa v tomto smere neunesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala opak. K jednotlivým účtovným úkonom uviedla, že dňa 19.07.2022 sa účastníčky konania prvýkrát stretli. Na tomto stretnutí sa len dohodli, že žalovaná žalobkyňi doručí s vecou súvisiacu dokumentáciu. Ako uviedla žalovaná na pojednávaní dňa 27.06.2023, nejednalo sa o poradu, na tomto stretnutí žalovaná predniesla žalobkyňi svoj problém a žalobkyňa si od žalovanej vyžiadala doklady. Nedošlo teda k žiadnemu odbornému posúdeniu veci, alebo k prezentovaniu právneho stanoviska žalobkyňou. Potvrdila to napokon aj právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní dňa 27.06.2023, keď uviedla, že na stretnutí došlo k dohode, že žalovaná predloží žalobkyňi ďalšiu dokumentáciu. Dĺžka a obsah účtovaných telefonických konzultácií neboli zo strany žalobkyne nijako preukázané. Z vyjadrenia právnej zástupkyne žalobkyne na pojednávaní dňa 27.06.2023 vyplýva, že minimálne dva telefonáty sa týkali obsahu návrhu textu zmluvy o právnej pomoci, čo nie je možné považovať za účtovateľný úkon právnej pomoci. Poukázala na rozhodnutie PSAK z 15.10.2010 sp. zn. P-35/2010:2099/2009, v ktorom je uvedené, že advokát, ktorý do vyúčtovania odmeny za právne zastupovanie zahrnie a vyúčtuje aj úkony označené ako konzultácia, návšteva či doplnenie údajov a dokladov, teda úkony ktorých vyúčtovanie nemá oporu v platnom právnom poriadku bez toho, aby s klientom uzavrela osobitnú dohodu o odmene, v ktorej by s klientom dohodol odmenu aj za takéto úkony, dopúšťa sa disciplinárneho previnenia podľa §56 ods. 1 Zákona o advokácii, pretože takýmto konaním porušuje povinnosti uložené mu v § 18 ods. 2 Zákona o advokácii a § 1 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z.

3.1. Záverom uviedla, že na osobnom stretnutí dňa 19.07.2022 odmena za poskytnutie právnej pomoci a hodnota jednotlivých úkonov vôbec neboli predmetom jednania. Žalovaná sa dozvedela o výške odmeny za jeden úkon právnej pomoci až dňa 22.07.2022 z mailu, ktorý obdržala od žalobkyne a ktorého prílohou bolo Právne stanovisko a v jeho čl. V bola uvedená výška odmeny (potvrdila to aj právna zástupkyňa žalovanej na pojednávaní dňa 25.03.2025). Odhliadnuc od skutočnosti, že žalovaná sa so žalobkyňou na vypracovaní právneho stanoviska nedohodla, považuje takúto formu splnenia si voči klientovi informačnej povinnosti o výške odmeny za neprípustnú a v rozpore s §18 ods. 4 Zákona o advokácii a poukázala na to, že advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. To neplatí v prípade, ak je potrebné úkon právnej služby vykonať bezodkladne. Nakoľko k odsúhlaseniu výšky odmeny zo strany žalovanej nikdy nedošlo a žalobkyňa akceptáciu odmeny žalovanou ani nepreukázala, nemohla žalobkyňa vedieť, či s výškou odmeny obsiahnutou v stanovisku vypracovanom žalobkyňou bez dohody na jeho vypracovaní so žalovanou, žalovaná súhlasí a či za daných podmienok má záujem na poskytovaní právnej pomoci. Je teda nepochybné, že za úkony účtované žalobkyňou v dňoch 19.07. a 20.07.2022 jej s poukazom na znenie §18 ods. 4 zák. č. 586/2003 Z.z. odmena nepatrí a pokiaľ ide o telefonické konzultácie, v konaní nebola preukázaná ich dĺžka, ani ich obsah a teda nie je možné ustáliť, či žalobkyňa má nárok na odmenu za ne.

4. V odvolacej replike žalobkyňa uviedla, že nesúhlasí s tvrdeniami žalovanej uvádzanými v jej písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu a tvrdenia o tom, že medzi ňou a žalovanou nedošlo k dohode o tom, aké úkony má žalobkyňa pre žalovanú vykonať, ako aj že odmena nebola predmetom jednania na osobnom stretnutí považuje v rozpore s obsahom dôkazov vykonaných v rámci konania, v priebehu ktorých žalovaná priznala odovzdanie dokumentácie, potvrdila uskutočnenie minimálne dvoch telefonických konzultácií a následne sama požiadala žalobkyňu o vypracovanie návrhu zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Už len táto skutočnosť preukazuje existenciu dohody o obsahu práv a povinností, teda naplnenie podmienok vyplývajúcich z ust. § 724 OZ. Žalovaná potvrdila, že právne stanovisko jej bolo doručené dňa 22.07.2022, a že obsahovala údaj o výške tarifnej odmeny. Taktiež priznala, že po doručení stanoviska sama požiadala žalobkyňu o vypracovanie návrhu zmluvy o poskytovaní právnych služieb, čím prejavila pokračujúci záujem o právne služby aj po tom, čo mala nespochybniteľne vedomosť o výške odmeny. Uviedla, že je logické, že telefonická konzultácia o obsahu právneho stanoviska sa mohla uskutočniť až po tom, čo bolo toto stanovisko žalobkyňou najprv vypracované a následne doručené žalovanej. Keďže žalovaná sama opakovane potvrdila, že stanovisko jej bolo doručené dňa 22.07.2022, konzultácia mohla prebehnúť až v nasledujúcich dňoch, konkrétne medzi 23.07.2022 a 26.07.2022. Práve 26.07.2022 bol žalovanej zaslaný písomný návrh zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorý bol vyhotovený na základe jej vlastnej požiadavky. Je preto zrejmé, že medzi stranami došlo k uzavretiu dohody o právnej službe a že žalovaná mala vedomosť o výške odmeny ešte pred poskytnutím kľúčových úkonov. Tieto skutočnosti nielenže preukazujú existenciu dojednania o podstatných náležitostiach príkaznej zmluvy (§ 724 a nasl. OZ), ale zároveň potvrdzujú, že

žalobkyňa si informačnú povinnosť splnila ešte pred vykonaním rozhodujúcich úkonov právnej služby. Preto žalobkyňa zotráva aj naďalej na svojom presvedčení, že pokiaľ dôvody pre zamietnutie žaloby vzhľadom na súd prvej inštancie v nepreukázaní existencie príkaznej zmluvy a v nesplnení informačnej povinnosti žalobkyne podľa ust. § 18 ods. 4 Zákona o advokácii, je takýto záver extrémne nespravodlivý, vychádzajúci z krajne formalistického výkladu ust. § 18 ods. 4 Zákona o advokácii.

5. Žalovaná v odvolacej duplike uviedla, že zotráva na svojich tvrdeniach, právnej a skutkovej argumentácii obsiahnutej vo vyjadrení zo dňa 04.08.2025 k odvolaniu žalobkyne a už písomne nemá čo by viac uviedla a preto odvolaciemu súdu opätovne navrhla, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdiť.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Predmetom konania v tejto veci je žaloba o zaplatenie sumy 300 eur s príslušenstvom, ktorú žalobkyňa žiada od žalovanej titulom neuhradenej odmeny za poskytnutie právnych služieb. Súd prvej inštancie o podanej žalobe prvýkrát rozhodol rozsudkom zo dňa 17. októbra 2023 č. k. 18Csp/16/2023-127 tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel. Voči tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitra uznesením zo dňa 23. januára 2025 č. k. 7CoCsp/7/2024-164 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne súd prvej inštancie po doplnenom dokazovaní vo veci opätovne druhýkrát rozhodol napadnutým rozsudkom.

10. Po preskúmaní námietok vznesených žalobkyňou v podanom odvolaní a obsahu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že žalobkyňa v konaní nepreukázala ňou tvrdené skutočnosti a to tie, že medzi stranami sporu došlo k platnému uzavretiu príkaznej zmluvy a že žalobkyňa si vo vzťahu k žalovanej splnila informačnú povinnosť vyplývajúcu z ust. § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii.

11. V konaní bolo preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovanou sa uskutočnili určité rokovania osobného aj telefonického charakteru, avšak žalobkyňa v tomto smere neunesla dôkazné bremeno a dostatočným spôsobom nepreukázala, že medzi ňou a žalovanou skutočne došlo k platnému uzatvoreniu príkaznej zmluvy, ktorou by sa vymedzil konkrétny rozsah činnosti, s jasne a určito vymedzeným obsahom. V konaní obe strany potvrdili, že žalovaná prvá iniciovala kontakt so žalobkyňou ako advokátkou poskytujúcou právne služby. Predmetom ich osobného stretnutia konaného dňa 19.07.2022, bolo zo strany žalovanej predostrieť právny problém, ktorý mala záujem riešiť. Podľa tvrdení žalovanej, žalobkyňa nevedela okamžite zaujať právne stanovisko k problematike pre ktorú ju oslovila na osobnom stretnutí a preto žalovaná požiadala o predloženie dokumentácie s tým, že po naštudovaní problematiky budú v komunikácii pokračovať. Žalobkyňa následne pre žalovanú vyhotovila písomné stanovisko, v ktorom predniesla a spracovala závery svojej právnej analýzy. V danom prípade však nemožno považovať túto skutočnosť za poskytnutú právnu službu ku ktorej bola žalobkyňa zaviazaná, nakoľko žalobkyňa v konaní nepreukázala, že vyslovene dostala pokyn od žalovanej na spracovanie právnej analýzy. Sama žalobkyňa usúdila, že vzhľadom na rozsah informácií ktoré naštudovala, bude vhodné stanovisko zaslať v písomnej podobe (č. l. 14 spisu). Zo vzájomnej komunikácie medzi stranami sporu nebolo preukázané, že došlo ku konsenzu o tom, že žalobkyňa ako advokátka poskytne žalovanej právne služby. V konaní nebolo preukázané ani to, že by žalovaná písomné stanovisko s vyhotovenou právnou analýzou od žalobkyne vyslovene požadovala. To, že tak žalobkyňa učinila bez toho, aby

k tomu bola zo strany žalovanej vyzvaná, nemožno považovať za splnený príkaz, ktorý tvorí obsah práv a povinností platne uzavretej príkaznej zmluvy.

12. Z vykonaného dokazovania zároveň vyplynulo, že žalobkyňa od počiatku žalovanú neinformovala o výške odmeny za poskytnuté právne služby. O tom, koľko má žalovaná uhradiť žalobkyni za poskytnuté právne služby, sa dozvedela až dňa 06.09.2022, kedy jej žalobkyňa zaslala mailom (aj poštovou prepravou) faktúru k úhrade vo výške 300 eur (č. l. 17 spisu) z dôvodu poskytnutia úkonu právnej služby spočívajúcej v osobnej porade a v naštudovaní právnej veci. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že nárok na odmenu advokáta je upravený zákonom č. 586/2003 Z. z. o advokácii, pričom samotnú výšku odmeny upravuje Vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. V § 18 ods. 4 Zákona o advokácii je uvedené, že advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. To neplatí v prípade, ak je potrebné úkon právnej služby vykonať bezodkladne.

13. Z uvedeného ustanovenia vyplýva pre advokáta povinnosť informovať klienta o tom, koľko bude stáť jednotlivý úkon, ktorý vo veci klienta uskutoční. Zároveň súčasťou jeho povinnosti je aj presné vymedzenie konkrétneho úkonu. V prípade, že si advokát svoju informačnú povinnosť vo vzťahu ku klientovi nesplní, nevznikne mu právo na odmenu len za ten jednotlivý úkon, ktorého sa nesplnenie informačnej povinnosti podľa § 18 ods. 4 Zákona o advokácii týkalo. V tomto prípade správne súd prvej inštancie konštatoval (v bode 24 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), že toto ustanovenie zákona advokátov upravuje zásadnú právnu podmienku vzniku nároku advokáta za úkon právnej služby, ktorý poskytol svojmu klientovi, a to, že musí vopred, t. j. pred vykonaním úkonu právnej služby, informovať spotrebiteľa právnej služby o cene tohto úkonu. Pokiaľ si túto povinnosť advokát nesplní a napriek tomu poskytne úkon právnej služby, zo zákona mu právo na odmenu za tento úkon nevznikne. Výnimku z povinnosti advokáta informovať klienta, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu predstavuje časová tieseň, teda prípad, ak je potrebné úkon právnej služby vykonať bezodkladne. V tomto prípade však o časovú tieseň nešlo.

14. Uvedenú skutočnosť nemení ani poukaz žalobkyne na to, že žalovaná nie je v tejto oblasti neznalá, že v minulosti už využívala služby iných advokátov a vzhľadom na to si musela byť vedomá, že za poskytnuté právne služby patrí advokátovi odmena. Voči uvedenej námietke odvolací súd uvádza, že za dôkaz o splnení informačnej povinnosti vyplývajúcej z ust. § 18 ods. 4 Zákona o advokácii, nie je možné považovať skutočnosť, že žalovaná ako osoba, ktorá v minulosti využívala právne služby, si má byť vedomá odmeny bez určenia je výšky a špecifikácie, za aké konkrétne úkony je potrebné odmenu uhradiť. Nevyhnutnou obsahovou náležitosťou informačnej povinnosti advokáta ako dodávateľa právnej služby vo vzťahu ku klientovi, musí byť uvedenie údaju o výške odmeny za úkon právnej služby, a to pod sankciou, že advokátovi nárok na odmenu v prípade absencie poučenia o výške odmeny za úkon právnej služby nevznikne. V tomto prípade sa jedná o zákonnú požiadavku, nakoľko z pohľadu klienta ako spotrebiteľa je absolútne nemožné dospieť k poznatku, aké náklady môžu byť so zastupovaním, resp. vyhotovením právnej analýzy spojené. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobkyňa na prvom osobnom stretnutí a ani následne neinformovala žalovanú o výške odmeny za právne úkony ktoré realizovala. Žalobkyňa mailom zaslala žalovanej právnu analýzu, telefonicky spolu komunikovali a až následne po uvedených úkonoch si žalobkyňa uplatňovala odmenu vo výške 300 eur. Rovnako tak je irelevantná aj námietka žalobkyne, ktorá v odvolaní uviedla, že hodnota 300 eur predstavuje nízku odmenu, ktorá činí približne 1/3 tarifnej odmeny podľa Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. V tomto smer odvolací súd uvádza, že výška odmeny, ktorú si advokát uplatňuje, nemá vplyv na jeho povinnosť informovať klienta o jej výške, t. j. aj napriek tomu, že advokát si za úkon právnej služby vyúčtuje nižšiu odmenu, ako by mu v súlade s vyhláškou o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb patrila, stále má tzv. informačnú povinnosť vyplývajúcu z ust. § 18 ods. 4 Zákona o advokácii a teda, že advokát musí informovať spotrebiteľa právnej služby o výške odmeny, ešte pred vykonaním prvotného úkonu právnej služby.

15. Je potrebné si uvedomiť, že súd prvej inštancie správne, pri právnom posúdení nároku žalobkyne na odmenu (žalovanej ako spotrebiteľa právnej služby), za poskytnuté právne služby aplikoval ust. § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z.z., ktoré v prvej vete stanovuje, že advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny

za úkon právnej služby, ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. Kľúčovým pre jeho rozhodnutie o tom, že žalobkyni nepatrí odmena za poskytnuté právne služby, bolo teda zistenie, že žalobkyňa nepreukázala, že žalovanú o výške jej odmeny za úkony právnej služby informovala, keď práve nesplnenie si povinnosti informovať o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu vylučuje nárok žalobkyne ako advokáta na odmenu.

16. V závere odvolací súd k námietkam žalobkyne o tom, že súd vo vzťahu k výkladu ust. § 18 ods. 4 Zákona o advokácii a k obsahu vzniku príkaznej zmluvy pristupoval príliš formalisticky uvádza, že v určitých prípadoch sa môže uplatniť princíp extenzívneho výkladu jednotlivých ustanovení, prípadne sa odkloniť od princípu formalizmu, avšak daná okolnosť sa vzťahuje na prípady, kedy by rozhodnutie súdu pôsobilo na stranu v konaní neprimerane tvrdo a nie v prípade, kedy strana poruší, resp. nedodrží povinnosti vyplývajúce zo zákona. Princíp zákazu formalizmu na daný prípad nie je možné aplikovať, nakoľko konanie žalobkyne nemožno hodnotiť ako súladný so zákonom.

17. Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, odvolanie žalobkyne za nedôvodné a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP potvrdil.

18. Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP tak, že v konaní úspešnej žalovanej priznal voči žalobkyni, ktorá v odvolacom konaní úspech nemala, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

19. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).